

Tunel hlasů

„Duch, duch!“ řekl tiše Erik.

„Co blbneš?“ napomenula ho Tina.

„Bububu! Blíží se duch fialové paní!“ Erik se strašlivě zašklebil. Natáhl ruce před sebe jako zombie a začal se potácet.

„Musím strašit, strašit, strašit. Už mnoho set let,“ zašeptal

změněným hlasem.

Patti se rozesmála. Erik

vypadal opravdu legračně.

Panu Leesonovi ten výstup ale vůbec legrační nepřišel. Vrhla na

Erika káravý pohled.

„Mladý muži, šklebil by ses

takhle, i kdybys skutečně
stanul tváří v tvář du-

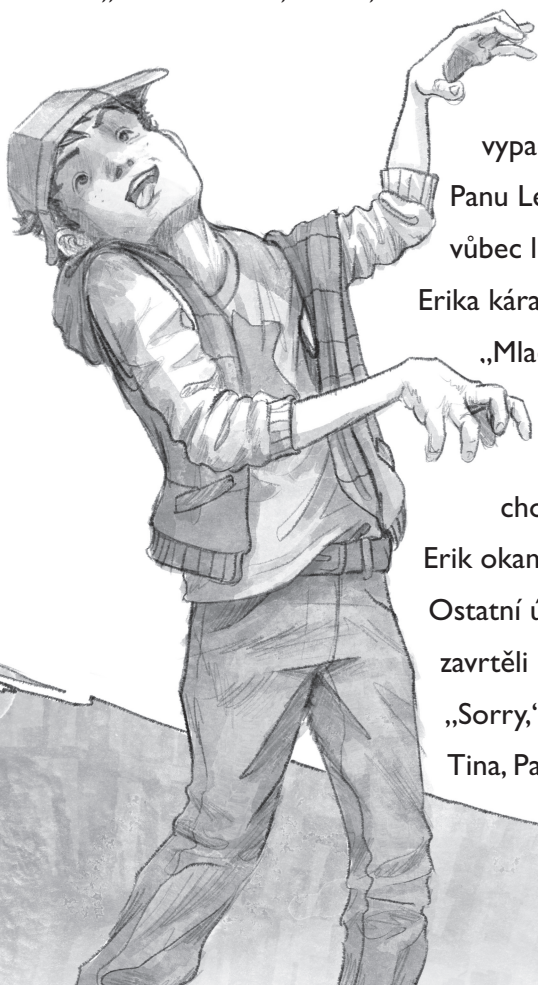
chovi fialové paní?“

Erik okamžitě zvažněl.

Ostatní účastníci prohlídky jen
zavrtěli hlavami.

„Sorry,“ zamumlal Erik.

Tina, Patti a Erik se právě účast-
nili prohlídky těch

nejděsivějších míst v Londýně. Už navštívili strom v jednom ze zdejších velkých parků, kterému se říkalo *Strom onoho světa*. Vyprávělo se, že se z kmene vysouvá ledová ruka a sahá na lidi, kteří se ke stromu přiblíží moc blízko.

Další zastávkou byl *Dům fialové paní*. Za života nosila jen šaty šeríkové barvy a přišla pryč o život při nešťastném pádu ze schodů. Lidé podezírali jejího manžela, že ji ze schodů shodil, ale nikdy se nenašel žádný důkaz.

Paní se však pryč vrátila. Říkalo se, že její duch ve fialových šatech straší nejen v domě, ale i na ulici a v nedaleké hospodě – právě v té hospodě, kam její manžel chodil s přáteli na pivo.

„Pokračujeme nyní k *Tunelu hlasů*,“ oznámil pan Leeson. Byl oblečen od hlavy k patě v černém a hovořil hrobovým hlasem. Kamarádi čekali, že prohlídka bude zábavnější.

„Ukazuje nám jen nějaký domy a parky a vypráví ubohý strašidelný povídačky,“ stěžoval si Erik.

Tina se zasmála. „A cos čekal? Opravdický duchy? Strašidla, který ti řeknou ahoj?“

„Jasně, to by už mělo nějakou úroveň,“ ušklíbl se Erik.

Následovali malou skupinku do dlážděného dvora. Dřív tady bývaly koňské stáje. Dnes už byly nízké stavby přestavěny na obytné domy.

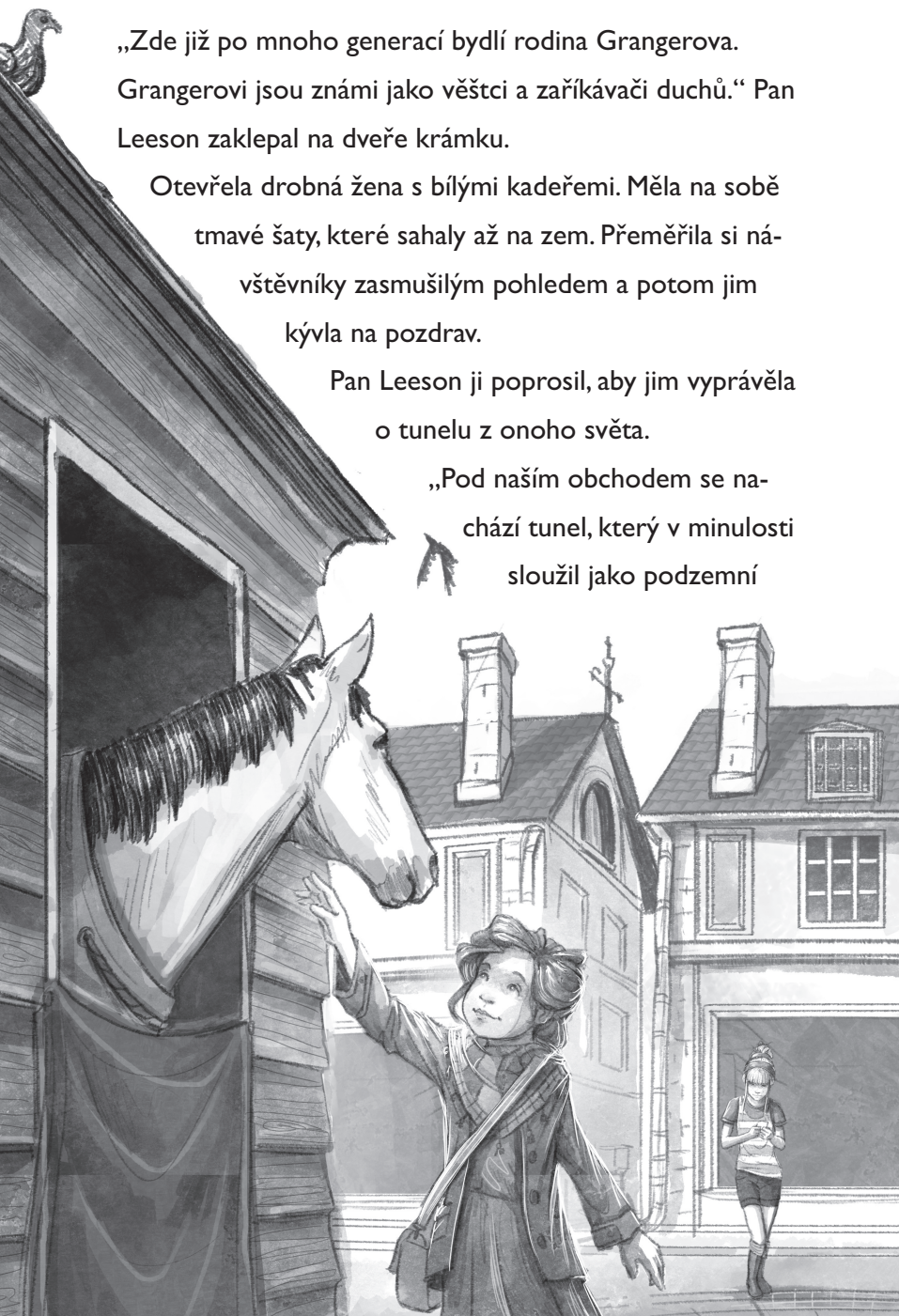
Pan Leeson se zastavil před titěrným krámkem.

„Zde již po mnoho generací bydlí rodina Grangerova. Grangerovi jsou známi jako věštcí a zaříkávačí duchů.“ Pan Leeson zaklepal na dveře krámku.

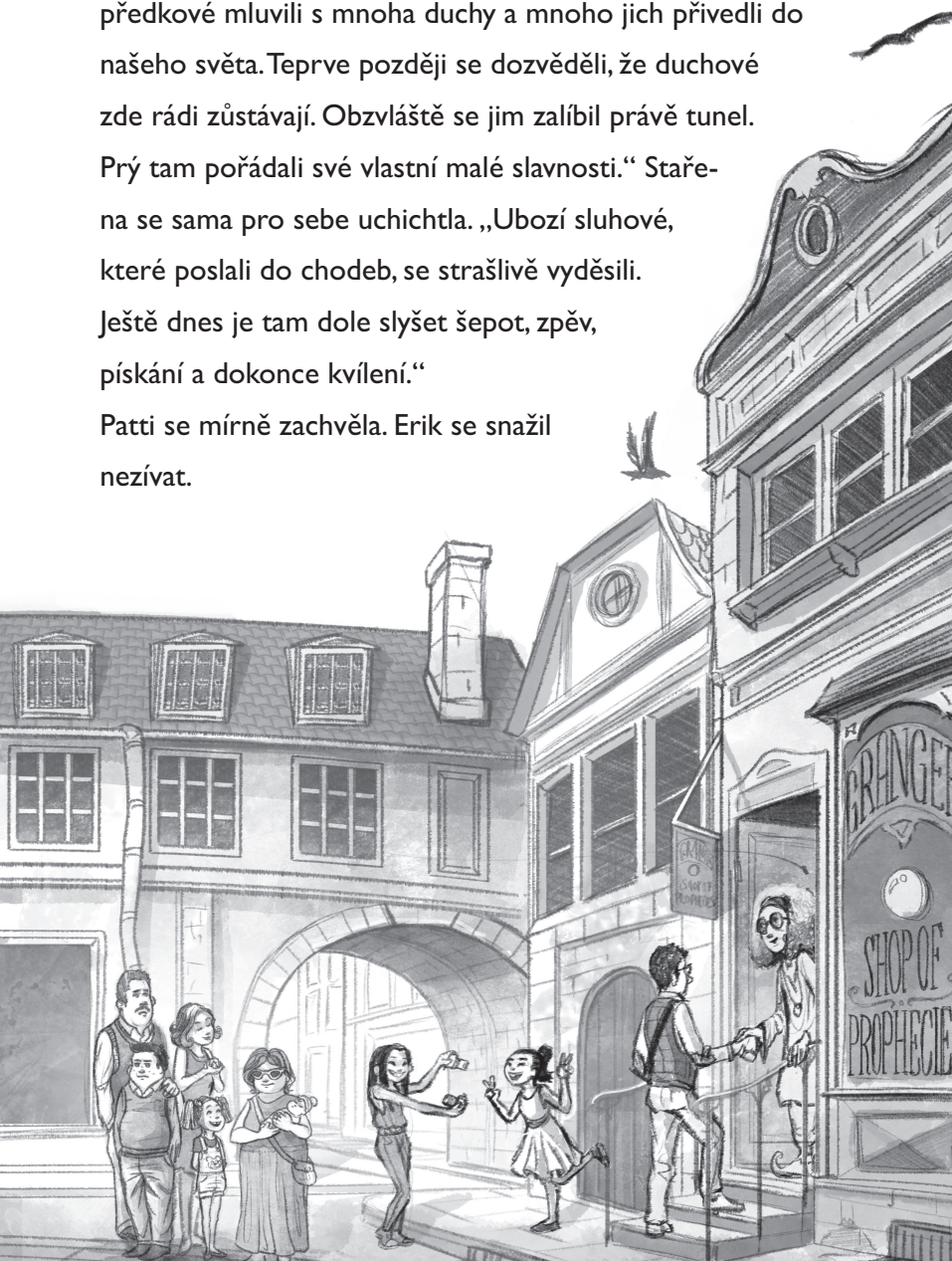
Otevřela drobná žena s bílými kadeřemi. Měla na sobě tmavé šaty, které sahaly až na zem. Přeměřila si ná-
vštěvníky zasmušilým pohledem a potom jim kývla na pozdrav.

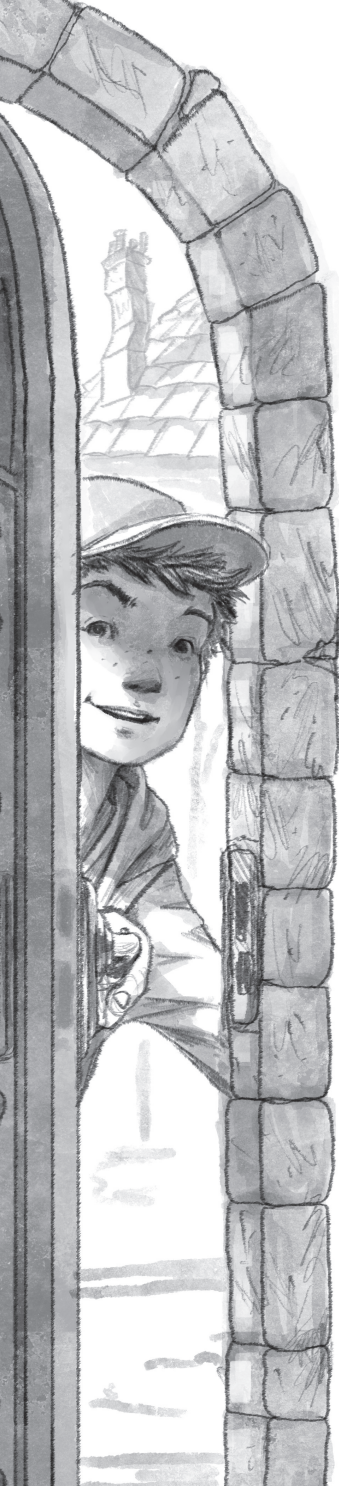
Pan Leeson ji poprosil, aby jim vyprávěla o tunelu z onoho světa.

„Pod naším obchodem se nachází tunel, který v minulosti sloužil jako podzemní

vstup do domů některých bohatých lidí," začala stařena. Ho-
vořila rychle a mezi jednotlivými slovy pomlaskávala. „Moji
předkové mluvili s mnoha duchy a mnoho jich přivedli do
našeho světa. Teprve později se dozvěděli, že duchové
zde rádi zůstávají. Obzvláště se jim zalíbil právě tunel.
Prý tam pořádali své vlastní malé slavnosti.“ Staře-
na se sama pro sebe uchichtla. „Ubozí sluhové,
které poslali do chodeb, se strašlivě vyděsili.
Ještě dnes je tam dole slyšet šepot, zpěv,
pískání a dokonce kvílení.“
Patti se mírně zachvěla. Erik se snažil
nezívat.

Poté, co pan Leeson stařeně nadšeně poděkoval, vydal se se skupinou dál.

Na dvoře byla přece jen ještě jedna stáj, přes jejíž polootevřená vrátka natahoval hlavu ryzák s bílou skvrnou na čele. Patti ho musela okamžitě pohladit. Kůň si to rád nechal líbit a třel se Patti hlavou o ruku. Tina mezitím dostala SMSku od Dominika a hned si ji otevřela. Přitom přestala sledovat skupinu. A tak si žádná z dívek nevšimla, co podnikl Erik...

Erik totiž odhalil něco, co ho zaujalo mnohem víc než nudné strašidelné historky.

Vedle věštkyňina krámků byly otevřené úzké černé dveře. Za nimi se točilo strmé schodiště, které vedlo dolů.

Je to cesta do *Tunelu hlasů*?

Erik zatoužil po malém dobrodružství. Proklouzl dveřmi a vydal se po schodech dolů. Zdi z pálených cihel

byly vlhké. Zezdola se linul zatuchlý pach. Erik vytáhl mobil a zapnul na něm kapesní svítilnu.

Schodiště ústilo do dlouhé chodby, která se rozdvojovala. V dálce svítila jediná žárovka. Podlaha v tunelu byla dlážděná a nerovná.

Erik naslouchal. Že by se tu skutečně ozývaly hlasy duchů? Taková hloupost, pomyslel si Erik, je to přece jen povídačka. Jenže potom kdesi v dálce začalo cosi rachotit. Země pod Erikovým nohama se mírně zachvěla. Uviděl záblesk světla – a pak se ozvalo kvílení.

Neznělo to jako vlci nebo psi, ale jako lidé. Hlasy naříkaly a bědovaly, aniž by Erik rozuměl jedinému slovu. Sice by to nikdy nepřiznal, ale najednou mu naskočila husí kůže.

To přece nemohla být pravda.

Bylo to nemožné.

Ten příběh o strašidlech byl přece vymyšlený. Tady dole sto-procentně nebyl nikdo z onoho světa.

I když si to Erik stále pro sebe opakoval, tak úplně přesvědčený o tom nebyl. Chtěl odsud rychle pryč a otočil se. Dveře nad schodištěm se v tu chvíli hlasitě zabouchly.

V pasti

„Patti, musíme už jít!“ zavolala Tina na kamarádku.

Patti ještě naposledy prohrábla koni hřívu, která mu fešácky spadala do čela. „Už jdu!“ zavolala.

Když došla k Tině, zeptala se: „A kde je Erik?“

Dívky se rozhlédly kolem.

„Asi už šel,“ usoudila Tina.

Právě zahlédly, jak ze dvora vycházejí dvě Japonky z jejich skupiny, které spolu stále o něčem diskutovaly. Tina a Patti si musely pospíšet, aby skupinu dohnały. Branou, která vedla ze dvora, zavanul poryv větru.

Děvčata netušila, že Erik zůstal pozadu. Jejich kamarád se právě nacházel ve velmi nepříjemné situaci. Ruka se mu třásla. Tiše sám sobě nadával. Žádní duchové neexistují a to kvílení v tunelu má určitě úplně jednoduché vysvětlení.

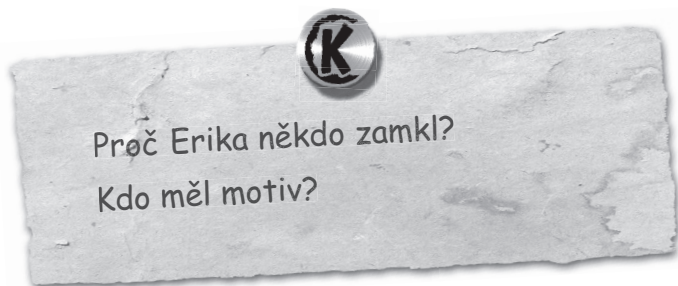
Jak Erik stoupal nahoru po schodišti, osvětloval si stupně mobilem. Jestli ty dveře zabouchla Tina, tak teda něco uvidí. Erikovi tenhle vtip vůbec nepřišel vtipný.

A co když to nebyla Tina? Kdo jiný to mohl být?

Erik konečně dorazil ke dveřím. Popadl kliku a stiskl ji. Ale

dveře se neotevřely. Lomcování také nepomáhalo. Erik na dveře zabušil pěstí a zavolal o pomoc.

Slyší ho někdo venku? Možná si něčeho všimne ta paní Gran-gerová? Její krámk je přece hned vedle.

Ale nic se ani nepohnulo. Erika za chvíli začala bolet ruka. Nechal bušení a opřel se o zeď. Skrže tričko mu pronikalo chladné vlhko. Musí zavolat Tině.

Žádný signál, stálo na displeji.

Mobil tady neměl příjem. Co teď? Erik ve tmě slyšel svůj vlastní dech.

Tina a Patti šly ve skupině jako poslední.

„Dominik mi právě poslal SMSku,“ hlásila Tina. „Paní Bondová se ho už prý třikrát ptala, kde jsme.“

Patti na kamarádku ustaraně pohlédla. „Tak to bychom se měli raději hned vrátit. Jinak se bude zlobit.“

„Dominik je našťestí vynikající herec. Podařilo se mu ji přesvědčit, že se učíme anglicky a nikdo nás nesmí rušit.“